IR TAIP VISKAS PRASIDEDA...

Viename senutėliame name gyveno maža mergaitė. Jos vardas buvo Merė Džeinė. Taip taip. Ir Merė, ir Džeinė. Merė – taip ją pavadino mama. O Džeinė – nes tokio vardo norėjo tėtis. Kad nereikėtų bartis ir pyktis, mergaitei teko du vardai.

Tai va, senutėliame name Merė Džeinė gyveno kartu su savo šeima. Reikėtų nepamiršti, kad namas stovėjo Anglijoje. Būtent dėl to jis buvo iš tiesų labai senas. Jį pastatė prieš šimtą, o gal net du šimtus metų. Anksčiau jame gyveno Merės Džeinės proseneliai ir prosenelės.

O dabar šiame name buvo įsikūrę Merė Džeinė, jos mama Klerė, tėtis Maiklas, broliukas Vilis ir katė Siuzi. Tiesa, taip pat pas juos ateidavo auklė – ponia Binki. Ji mokė Merę Džeinę skaityti, rašyti, virti obuolių džemą ir siuvinėti servetėles. O broliuko Vilio ji nieko nemokė. Nes jis buvo mažas. Dar šiame name buvo didelis ir gražus sodas. Juo rūpinosi sodininkas ponas Terneris.

Merei Džeinei tik septyneri metai. Jos plaukai yra morkų spalvos, o nosį puošia strazdanos. Tokius pat plaukus turi ir jos tėtis. Ir Merė Džeinė tuo be galo didžiuojasi.

Kartą gyveno mergaitė
Vardu Merė Džeinė.
Ji mėgo gardėsius –
Saldainius, džemą.

Jos drabužėliai
Visada buvo dailūs.
Tad mergaitę lydėjo
Žvilgsniai meilūs.

Akytės išdykusios.
Garbanos, strazdanėlės
Pasaulis dar nepažino
Tokios kvatoklėlės.

O koks Merės Džeinės charakteris? Taip iš karto ir nepasakysi. Ji yra gera, smalsi, mėgsta pakrizenti ir truputėlį patinginiauti. O kartais ji – kaprizinga mergaitė.

Štai ir šiandien ji šiek tiek ožiuojasi. Merė Džeinė visai nenori kloti savo lovytės. Ponia Binki dėl to net truputėlį nusiminė. Juk ji taip stengiasi nuo ryto iki vakaro auklėdama Merę Džeinę.

NUTIKIMAS SENAME SODE

(Kartais radiniai būna labai stebuklingi...)

Taigi, Merė Džeinė yra labai linksma ir nelabai paklusni mergaitė. Ji niekuomet nesėdi vienoje vietoje, todėl ponia Binki ją praminė strakale-makale.

Štai ir šiandien Merė Džeinė pabėgo į seno sodo gilumą, o ponia Binki ją kviečia sugrįžti. Tačiau Merė Džeinė žino – jei įlįsi dar giliau į erškėčių krūmynus, rasi ką nors labai įdomaus. Pavyzdžiui, vakar po sena guoba ji rado savo lėlę, kurią pamėtė praeitą rudenį. Lėlė, aišku, per laiką išsipurvino, o jos akys ir burna nusitrynė. Nepaisant to, radinys buvo labai naudingas. Merė Džeinė prisėdo po krūmu ir savo mažu mediniu kastuvėliu pradėjo kasti nedidelę duobutę. Dar vakar ji nutarė, kad čia bus jos surastos lėlės namelis. Ir staiga... Och, jau tie netikėtumai... Ir kas būtų buvę, jei Merė Džeinė nebūtų radusi lėlės? Arba būtų pamiršusi į pasivaikščiojimą pasiimti savo kastuvėlį?